

Prolog

Som rebelka, odkedy si pamätám. Znesiem akúkoľvek zúfalú situáciu s kamennou tvárou, napriek tomu mám sto chutí rozrevať sa rovnako žalostne ako trámy nášho starého domu, v ktorom som momentálne uväznená. Ne-zrútil sa pod náporom neúprosného vetra, ktorý fučí už od rána, a nezrútim sa ani ja! Nesmiem.

Musím byť ticho a zachovať pokoj so zviazanými rukami i nohami, ústa mám našťastie voľné a môj väzniteľ sa hrá na mobile. Zatiaľ si nevšimol, že som hore.

Tvár zabáram do plachty v pevnej viere, že sa mi prestane šialene točiť hlava a ovládnem potrebu rozplakať sa. Keď sa oddialim, z vysušenej spodnej pery, ktorá mi praskla, kvapká krv. Pootočím hlavu, aby som zistila... „Doriti,“ šepnem, keď zistím, že sa na mňa uprene pozerá.

Nervózne si odhrňa vlasy spreď tváre, prebodáva ma pohľadom a bolesť ukrytá hlboko v jeho očiach mi láme srdce. „Už si hore? Tiež by si si dala?“ Hlas sa mu trasie. Kiežby som bola tichšie, kiežby som nebola stále tá istá rebelka bez príčiny a nedostávala sa do skurvených problémov, ktoré si krajší prívlastok nezaslúžia.

NIČ! Už nikdy nič.

Vstáva zo stoličky a približuje sa ku mne neistým krokom.

Krútim hlavou, nedokážem zo seba dostať jediné slovo. Kľakne si ku mne a prstami mi zvierá bradu. „Ukáž.“ „Au, au.“ Niečo do mňa nasilu nalieva a zapcháva mi nos. Musím prehltnúť.

Po chvíli počujem... len...

Tik-tak.

Tik-tak.

Sprosté hodiny. Stará hlučná rachotina. Toto je zvuk strachu?!

Ale ak ho počúvate pridlho, zovšednie. Je to začarovaný kruh. Človek sa naučí nebáť sa strachu. Naučí sa strach potláčať.

Odrazu sa cítim oveľa viac... Fajn.

Znecitlivená.

To je to správne slovo.

„Hovorila si, že si moja priateľka! Skutočná priateľka! Klamala si.“

Leží vedľa mňa. Kedy sa sem dostal? Čumí na mňa a cumle si pritom palec. Musím si naňho dávať pozor. Je v strese a na mňa dolieha únava, preto sa len usmejem.

„Čo sa to deje?“ dostanem zo seba. Som malátna a akosi mi je všetko ešte viac ukradnuté.

„Budeš sa na mňa pozerieť, ako si to urobím, áno?“

Do úst mi nasilu pchá ponožku, napína ma z nej.

Nesúhlasne zakrútim hlavou. Zviazané končatiny mi trpnu a až teraz mi dochádza, čo povedal.

AKO

SI

TO

UROBÍ?

Sadá si na stoličku.

A

ROBÍ

SI

TO!

Reže si do zápästia.

Vidím načerveno a zasmejem sa aj s ponožkou v ústach. To, čo mi dal, spôsobuje, že sa mi páči, ako umiera? Aj takto vyzerá strach. Ako hystéria.

1. kapitola

Dafné

Môj otec bol alkoholik a matka je zvierka. On chľastal a ona rozťahuje nohy na počkanie. A niekedy si záujmy vymieňali. Taká je pravda. Bývam u babky, ktorá ma núti chodiť do kostola, modliť sa a iné somariny kvôli očiste a náprave. Veľmi dobre však viem, že som len decko svojich rodičov. Alkoholické mláďa a rebelka bez príčiny. Je s ňou sranda, hovoria niektorí.

„Čauko, Daf.“

Uškrniem sa, medzi perami zvieram biely filter a na papierik si ukladám tabak. Ešte jeden lízanec a hotovo. „Ušúľam aj tebe?“ pýtam sa Adriána, ktorý je moja najlepšia priateľka s kanónom a guľami. No dobre, žarty boikom. S chalanmi sa dá kamošiť aj napriek všetkému, čo sa nakecá. Hádam nás nemusia spájať len tie dva orgány. Ale kto prechováva sympatie k druhému len tak, ak sa teda ne bavíme o krvi? Ani táto životná múdrosť vlastne neplatí, aspoň nie v mojom prípade. Žiadne krvou vynútené spojenia nemám, iba krutú a smutnú story o Kráskovi s promile a zvierati.

„Henten humus? Nie, díky,“ hodí na mňa ten svoj úsmev za tisícku. Minulý rok mu fotrovci zacvakali špeciálne bielenie.

„Rozmaznaný fagan. Minule ti bol dobrý.“

Oprí sa o stenu školy a zacmuká. „Som totálne odrovnaný z víkendu, jedna tvoja ušúľaná a môžeš mi chystať rakvu.“

„Neľutuj sa, prosím ťa.“

„Sebaľútosť sa nenosí, čo?“

„Po sobotnej párty si sa neozval,“ vyčítam mu. „Povedala som ti, že musíme trénovať.“

„A ja som ti hovoril, že potrebujem oddych, nepozerať sa tak na mňa,“ hlas mu poskočí, ale rýchlo pokračuje: „Prepáč, dobre? Čo si robila ty?“

Povedať mu, že som čakala na telefonát od neho ako taká krava, by vyznelo úboho. V poslednom čase nešlo o radostné stretnutia ako kedysi, kvôli mne sa z našich tanečnoakrobatických tréningov vytratila zábava. Tlačila som naňho a takmer som prekračovala mŕtvolu, išlo mi o dokonalý výsledok, na pomyselný oltár som položila naše priateľstvo a neváhala som ho obetovať v snahe uspieť v televíznej talentovej šou, na ktorú sme sa pripravovali. Škrtnem zápalkou, zbožňujem ten omamný smrad. Silno potiahnem až do päty a vyfúknem cez červené pery. Výrazný rúž nosím len kvôli matikárovi. Ako čistú provokáciu! „Normálka. Kostol, varenie, skúsila som upratať, potom tá sprostá striga vyliala kávu a rozbila hrnček. Zasa som upratala. Matka sa neozvala, ježibaba zúrila a tak ďalej. Teraz ty.“

Aďo si ma skúmavo premeriava. „Pozeral som *Pulp Fiction*, taký starý film,“ sladko sa usmieva, akoby si ma chcel udobriť. „Vyzeráš ako jedna z postáv.“

„Dúfam, že ma neurážaš.“

Ťuká do mobilu a potom mi ho strká pod nos. „Tá kočka má modré očiská a ebenové vlasy. Celá ty.“

Rozrehozem sa. „Ebenové?“

„Ty vôbec nie si poetická. Tvrďaska až do špiku kostí.“

Prstom šmýkam po displeji jeho najnovšieho iPhone a prezerám si fotky, ktoré na mňa vyflusol Google. „Tak táto je naj! Ešte aj zdrogovaná je sexi. Prevrátené očné bulvy, krv valiac sa z nosa. Let na Mesiac bez prísneho výberového konania.“

„Jak ty po fľaši vína. Extraordinarily nice.“

Zatváram sa kyslo, snažím sa nečervenat'. Vie o mne priveľa, aj to, že zbožňujem *Queen*. Možno mám tvrdú škrupinu, no vo vnútri som len slabá žena, ktorá sa z času na čas nechá opantať sladkými rečami. „Dík. Patrí sa, aby som ti rozťahla nohy ako tvoje obdivovateľky?“

„Dievčatá s takými krásnymi modrými očami by nemali byť také skazené.“

Jeho lichotenie ma teší, ale v žiadnom prípade to nedám najavo. O čo mu vlastne ide? Prečo tie lichôtky? „Radšej nemudruj. Toto, čo vidíš, je len schránka,“ potiahnem si a strasiem sa. Ten tabak je hnusný, no vždy lepšie ako oregano, ktoré som minule v zúfalstve šlohla strige z kredenca, keď som mala abstáky a žiadne prachy.

Špak odfrknem na zem a zahasím špičkou tenisky. „Vidíme sa po škole na rovnakom mieste a v rovnakom čase ako vždy.“

Konverskou pošúcha zem, až zaškrípu kamienky.

„Čo je?“ zalúskam mu pred očami.

Niečo si šomre popod nos a kuká doblba. Z čela si odhŕňa nevinné blond vlasy. Starostlivo zastrihnutý stoeurový účes. „Nemôžem.“

„To ako fakt?!“ drgnem mu do rebier. „Ty už niečo máš? Čo také? Čo iné by si mohol mať?!“ vysmejem ho.

„No, asi hej, mám. Nie si stredobod vesmíru.“

Klame, len aby som si to vyžrala. Keby mal stretko s ka-

mošmi alebo rande, povedal by mi to. „Okej, dobre, ospravedlňujem sa za to, ako ťa tyranizujem počas tréningov. Pokúsím sa zvoľniť. Viem, že ma chceš vytrestať, nezavolať si mi ani v nedeľu, fajn, pochopila som. Polepším sa.“

Zasa niečo zašomre.

„Ježiš, hovor normálne.“

„Mám zaracha.“

„Prosím? To ako prečo?“

„Alkohol, nedodržiavanie večierky, známky ako z výstavy stoličiek a prasiat?“

Pokrútim hlavou, až mi padnú škuty do tváre. „Vzdelanie je preceňované.“

„Naši si to nemyslia.“

„Ty im dovoľíš, aby mysleli za teba? Okrem toho, do teraz ťa zo všetkého vysekala reč ich prachov, tak prečo v tom nepokračujú? Sponzoring vašej snobskej školy už nezaberá?“

Adrián si vzdychne. „Ty tomu nerozumieš.“

„Lebo moja mama na mňa serie viac?“ spýtam sa podráždene.

Mračí sa. „Musím si zlepšiť známky.“

„Lebo čo?“

„Zakážu mi stretávať sa s tebou,“ prizná potichu.

Zažmurkám. To sú teda páky. Kreténi, akoby nás dvoch bolo možné rozdeliť. Čo ich po toľkých rokoch osvietilo? V kútiku duše mu takmer závidím rodičovský záujem, až nie som schopná myslieť triezvo. Musí byť za tým aj niečo iné. Čo mi tají? „Takže neprídeš na tréning?“ uisťujem sa.

„Nie.“

„Fajn, lebo vôbec nejde o našu budúcnosť. Lebo nejde o nič!“ rozhadzujem rukami.

Adrián krúti hlavou. „Prestaň vykrikovať, proste si sadnem nad knihy, vlejem si to nejako do gebule a potom pokračujeme.“

„Vieš čo? Ser na to! Nájdem si iného partáka, Aďo!“
Jasné, že len strieľam, také niečo nepripadá do úvahy. Nie takto na poslednú chvíľu.

Chytá ma za plece, ale rýchlo jeho ruku zo seba strasiem. „Daf...“

„Nechaj ma!“ vyhúknem.

Rozbehnem sa a vyjdem spoza rohu jeho školy, aby som mohla prejsť k svojej. Na chodníku spomalím. Opriem sa o najbližší elektrický stĺp. Pocítim zvieravý tlak na hrudi. Snažím sa dýchať zhlboka. Hryziem si necht ukazováka, dočerta, to tie nervy. Ruku zovriem do päste.

Otroci školského systému sa hrnú do budovy, aby sa tu učili prežuté kraviny nepodstatné pre život, veci, ktoré zabíjajú talent a potenciál. Pripravujú nás, aby nás mohli prevziať iní otrokári. Korporácie a štátne podniky. Ale niektorí z nás majú šancu robiť niečo, čo ich napína!

Táto myšlienka je ako kyselina, rozpúšťa úzkosť. Vďaka presvedčeniu, že ma ten hore obdaroval niečím úžasným. Odhodlaním vyjsť zo svojho tieňa. Odrazím sa od stĺpa, zaradím sa medzi nich. Jedno však viem. Nepatrím sem.

V šatni už sedia spolužiaci.

„Čaute,“ zašomrem.

„Aj ty neznášaš pondelky?“ pýta sa ma Andrea. Najmúdrejšia z triedy, je pekná a milá. Prosto dokonalá, aj keď takým svojským nevinným spôsobom, ktorý jej v hĺbke duše závidím. Som niečo ako jej sociálny projekt. Je ako Matka Tereza, aj ona to všetko robila pre svoje uspokojenie! Ešte stále si myslí, že je možné kamošiť sa

so mnou. To jej milosrdenstvo má na mňa presne opačný účinok. Čím je ku mne milšia, tým ju viac neznášam.

„Podľa čoho usudzujes?“ venujem jej kyslý úsmev.

Vedľa mňa žuchne Sofiin zadok. Zriadila si naň samostatný instagramový profil. Má ho príšerne chudý, ale jej povrchné followerky a followeri ho žerú. „Počuli ste už novinku?“

„Nie, ale ty nám to určite vykvákaš,“ odvrknem. Je to najväčšia *drbna* triedy, teda školy, ak mám byť presná.

„Dnes príde nový spolužiak.“

Zdvihnem sa, aby som jej tým demonštrovala, že ma to absolútne nezaujíma.

„Heeej, moja, teba to nezaujíma?“ Zrazu aká pozorná. „Je to blavák.“

Vzdychnem si a pozriem sa na ňu ponad plece. „Nie som tvoja.“

„Tak sorry, len som si myslela, že si potrpíš na také veľkomestské snobské typy.“ Určite tým naráža na Adriána. Bola by šťastná, keby sa na ňu ulakomil.

Do šatne sa nahrnú traja spolužiaci, takže nestihne dovylievať svoj jed. „Čaute, herečky,“ pozdraví nás Maroš, ale pozerá len na mňa. Minulý rok sme sa zvykli bozkávať cez veľké prestávky, ukrývali sme sa na smradľavom záchode, nechutné a vzrušujúce. Stále si myslí, že medzi nami niečo bude. Myslím sex, nie vzťah. To by som musela veriť na zázraky a zároveň vymazať pamäť celému mestu. Všetci si myslia, že pôjdem v šľapajach svojej mamy a majú odo mňa určité očakávania, preto na chalanov zo školy už se-riem. Ak sa chcem bozkávať a nechať sa ohmatkávať, zájdem na párty do Blavy (niežeby som to robila nejako často, ale ak chcem, môžem). Tam je to aspoň anonymné a nikto si o mňa spätne neobtiera hubu. Tam ma nik nepozná.

2. kapitola

Dominik

Môj dedo umiera, odkedy zomrela láska jeho života – naša babka.

Zmenil sa nielen dedo, ale aj ja. Akoby sme boli prepojení neviditeľným vláknom. Jeho strata znamenala aj moju. Vzťahy sú ako domček z karát. Zoberieš spodnú kartu a padnú aj ostatné.

Keďže naši boli v kuse v práci, so sestrou sme trávili u starých rodičov veľa voľného času. Dedo je, teda bol, môj najlepší kamarát. Možno je to čudné, ale mne sa to páčilo. Naučil ma nadávať, ale keď som zo seba pred našimi niečo vypustil, zatajil to. Učil ma, že všetko, čo sa dá rozobrať, je možné aj poskladať dokopy.

Bol som spokojný chalanisko, možno trochu ustráchaný. Lenže všetko sa skomplikovalo a ustráchanosť sa zmenila na niečo fatálnejšie. Dedo sa opustil a niečo v mojom vnútri opustilo zasa mňa, aby mohlo byť nahradené niečím, čo vo mne klíčilo už dávnejšie.

Počas stretnutí po babkinej smrti ma postupne začal ignorovať. Každá moja snaha bola márna. Keď som sa ho na ikstej návšteve pýtal to isté, už ani neprikyvoval, začal som počítvať sekundy do konca. Občas som zo zvyku zopakoval nejakú z už položených otázok.

Mama si myslela, že ho sčasti uzdravím zo žiaľu, kto-

rý zožieral aj ju, lenže nepočítala s tým, že ochorím aj ja. Úzkosť a nutkavé predstavy ovládli celé moje bytie. Otec trval na tom, že tam musím prestať chodiť, tak deda určitý čas navštevovala iba mama. Moja mladšia sestra žila krúžkami, stretnutiami so spolužiačkami a ja som mal svoj svet plný obáv zo všetkého.

Pred niekoľkými týždňami dedovi kvôli cukrovke amputovali nohu po koleno a sám to nezvládne. Mama sa rozhodla skončiť v práci a otec súhlasil, že sa k nemu presťahujeme, aby sme mu viac pomáhali. Býva v malom meste, v starom dome. Odkedy sme sem minulý týždeň dokvitli, radšej som zastrčený v izbe, kde si zväčša čítam alebo dvíham činky. Starostlivo som si vo svojej izbe upratal a všetko poukladal, ostatok domu ma strašne štvie, tam sa zdržiavam o niečo menej.

Vyhýbam sa dedovi i spomienkam, ktoré na mňa všade číhajú.

„Ísť pešo do školy je príjemná zmena, nie?“ nadhodí mama pri raňajkách.

Lívia sústredene prežíva.

„Mne je to jedno,“ myknem plecami. Musím sa nejak prispôbiť situácii, aspoň navonok. Mal som rád svoj vnútorný svet a poriadok. Akosi som viac zapadal do samoty veľkomesta. Zvykol som si. Toto celé je úplne mimo.

„Zobral si si desiatu, Dominik?“ pokračuje mama so zívnutím. „Aj ty, Livi?“

„Keď budem chcieť, niečo si kúpim,“ odvrkne. S hlasným škripotom odsúva stoličku. Je totálne naštvaná kvôli sťahovaniu. A kto nie je?

Tatko vyrazil do roboty už o piatej ráno, aby neskončil v zápche. Mama s ním vstávala a spolu sa naraňajkovali. Tá ich súdržnosť je dojemná.

Zmena školy je ľahšia ako zmena práce, lenže tej kra-
ve Lívii to človek nevysvetlí.

„Jana,“ z kúpeľne sa ozve starý hlas. „Pod' sem!“

„Už idem, oco!“ odpovie. „Veľa šťastia v novej škole.“

Pousmejem sa. „Aj tebe, mama.“ Šťastie potrebovala
viac ona ako ja, pretože z deda sa stal uhundraný somár.

***

Kráčam s rukami zastrčenými vo vreckách. Nesnažím sa
vyzerať ako frajer alebo čo. Proste mi to dáva pocit istoty.
Pri chodení počítam kroky a odľahne mi, keď zistím, že
končím párnym číslom.

Usadím sa pred sekretariátom. Zo zborovne vyjde no-
satá ženská s helmou na hlave. Jej vlasy sú krivé a pripo-
mínajú zaprášenú vatú. Je to zástupkyňa riaditeľa.

„Dominik, vitajte.“

Vysúkam zo seba niekoľko povinných slušností a pri-
ložím úsmev.

Uhládza si účes a priam srší nadšením.

„Náboženstvo alebo etika?“ spýta sa.

„Etika.“

„Výborne,“ zajasá a oblizne si pery, „to učím ja.“

Som zhrozený z jej nadržanej reakcie. „Ehm, super.
Mal by som ísť do triedy.“

„Jasné, pod' za mnou.“

„Nie, v pohode, nájdem to aj sám.“

Samozrejme, že kašle na to a musím jej ísť za zadkom
ako taký nesvojprávny dilino.

Medzitým zvoní. Niektorí vyletia z lavičiek a hrnú sa
do tried, iní to majú v paži.

„Dobrý,“ zdravia zástupkyňu.

„Do tried! Poďme,“ zaškrieka.

„Je to len prvé zvonenie,“ odpapuluje niekto.

„To je tvoja trieda,“ ukáže prstom.

Zostanem stáť. „Ďakujem.“

Nehýbe sa a sleduje ma. Ako keď máte šesť a niekto kontroluje, či ozaj vleziete do triedy, alebo zdupkáte.

Idem radšej dnu.

„Á, to je ten nový,“ zrúkne jedna baba. Druhá mi takmer skočí do náručia. Bože, len to nie. Neznášam fyzický kontakt cudzích ľudí a aj necudzích. Chalani sa nezaujato držia stranou a krúčia hlavami.

„Ahojte,“ zašomrem s kľčovitým úškrnom na perách a hrniem sa do zadných lavíc. Tam patrí. Tam som rád. Všetky zadné miesta sú však obsadené, okrem jedného. Na lavici leží nejaké dievča, teda polovica jej tela. Na dreve má rozložené vlasy. Sú dlhé a čierne. Dokonale rovné, vôbec sa nevlia. Fajn, to mi vyhovuje, ale mohla by sa posunúť.

„Môžem si prisadnúť?“

Dvihne hlavu a vytreští na mňa oči. Má ich desivo modré. Preglgnem, v ústach sa mi rozhostilo podivné sucho. „Nie sme v miestenkovom vlaku. Sadni si, kam chceš. Čo je voľné, je tvoje.“

„Ale ja rád sedím pri okne,“ ukážem na jej miesto.

„Predstav si, že aj ja.“

Vak položím, odsúvam stoličku. Pekne pomaly, nech kľže po podlahe rovnobežne.

„Čau, jak sa voláš? Ja som Sofia,“ blondínka si sadne na moju časť lavice a preruší tak môj rituál sadania si do lavice. „Predstavím ťa všetkým, chceš?“

„Nechaj ho dýchať!“ zakričí chalan z druhej strany triedy.

„Nedáme selfičko?“ pýta sa Sofia. „Také uvítacie, lomka pamätné, čo povieš?“

„Hovorím nie a potrebujem miesto na lavici,“ ukážem na jej spodnú časť tela. „Uhneš, prosím Ťa?“

Moju prosbu pretne druhé zvonenie. Skáče z lavice. Zdalo sa mi to alebo naozaj zavrčala?

Sadám si. Prisúvam sa. Pekne rovnomerne.

„Dobre si ju zotrel,“ zašepká moja spolusediaca. Dokonca zahvízda.

Vyhýbam sa jej svetielkujúcim očiam a poviem: „Potrebujem priestor.“

„Neboj sa, Sofia to už určite vie.“

Do triedy vchádza chlap so širokým úsmevom a okuliarmi, ktoré mu príšerne zväčšujú oči. Je to matikár. Nevie povedať r a všeobecne mi pripadá retardovaný. Na tabuľu píše príklad a vyškiera sa, lebo je dosť ťažký.

Dáva nám pätnásť minút na riešenie. Pustím sa do toho.

„Už len pól minút na riešenie,“ pripomína nám. Chodí medzi lavicami a nazerá ponad plecia.

„No tak, snažte sa. Komu sa ho podalí vylátať, môže ísť na olympiádu.“

To je fakt motivácia. Pristaví sa pri mne a pri mojej príseďacej, ktorá sa pera ešte ani nedotkla.

„Dafné, aký máš problém?“

„Ja?“ čuduje sa. „Žiadny.“

„Ak nezačneš lozmýšľať a počítat', budeš mať.“

„Vyhrážate sa mi?“

Prestrelka vyvoláva rozruch v triede a všetky oči sa upierajú k našej lavici. Radšej ďalej počítam. Chcem stihnúť ten limit, dokonca som si zaumienil predbehnúť ho. Už len chvíľa a budem to mať. Nenechám sa ničím vyrušiť. Matika mi ide.

„Keby si sa aspoň pokúsila.“

„Veď pokúsila. Dala som to na facebook. Bohužiaľ sa zatiaľ nikto neozval s výsledkom.“

„Namaľovať si sa stihla, a aj papuľovať vieš s tou členovou na ústach, ale žeby si sa venovala látaniu, to nie, že?“ zvyšuje hlas a kolíše sa na topánkach. Päta – špička. Päta – špička.

„Látanie? Také slovo ani nepoznám,“ odvrkne mu.

„Mám to!“ vykriknem. Ani neviem, prečo som mal chuť zachrániť ju. Možno kvôli jej očiam. Ako cvaknem perom, letí z neho pružina.

Učiteľ sa na mňa prekvapene pozerá a vzápätí na môj papier. „Je to... splávne. Ty si to vylátal,“ udivene hovorí.

„Stratil som pružinu z pera,“ vybehne zo mňa. Nechcel som to povedať nahlas, no nedokážem si pomôcť.

„Ten nový je divný,“ počujem niekoho povedať. Má pravdu, asi som, ale fakt si neviem pomôcť. Neznášam, keď niečo nie je v poriadku.

„Stratil som pružinu. Moje pero nie je v poriadku.“

Celá trieda sa rozrehoce.

„Ticho tlieďa,“ hovorí učiteľ.

Ešte väčšia kakofónia smiechu.

„Ticho! Čo ste mäsom plaštení?“ zahučí po nich a vzápätí vyletí ako strela ku katedre. Chcel by som povedať, že sa hovorí mechom, ale riešim niečo pre mňa podstatnejšie. Prečo sa to deje mne? A prečo práve teraz?

„Konečne niekto múdly v tejto tlieďe a vy sa tu lehocete?“

Kde je moja pružina? Očami mapujem miesto okolo stola.

Začínam byť zúfalý. Nezniesiem, keď sú veci nekompletné.

„Ty si Dominik?“ pýta sa učiteľ.

„Hej, povedz mu, že si,“ šťuchá do mňa prísediaca a hojdá sa pritom na stoličke. „Bude pokoj.“

„Že si!“ vykriknem. Kde je moja pružina?! Moje pero nie je kompletne. Panikárim čoraz viac.

„Dominik Čielny? Voláš sa tak?“

„Nie, ja som Čierny.“

„Veď hovorím, že Čielny. Pôjdeš na olympiádu?“

„Nie bez svojej pružiny.“

„Myslíš túto?“

Otočím hlavu. Povedala to blondína Sofia. Pozriem na ňu. V ruke drží pružinku a vzápätí si ju hádže do výstrihu.

„Môžem ťa plihlásiť na olympiádu?“ pýta sa učiteľ.

„Tu máš, môjmu struna nechýba,“ posunie ku mne svoje pero moja hojdajúca sa prísediaca a vychmatne mi to nekompletne, aby si ho poskladala. „Takto by to mohlo byť v pohode. Však funguje.“

„Dafné!“ zavreští. „Neskáč mi do leči! Niečo som sa pýtal...“

„Až keď sa naučíte povedať r,“ hovorím pokojne, no dôrazne. Preruším tak jeho psycho výstup, ale zrejme som si zavaril.

Prvý deň v škole som skončil v riaditeľni. Spolu so svojou prísediacom. Moja dobre mienená poznámka mala odpútať pozornosť od tej modrookej beštie vedľa mňa, ale udial sa pravý opak, padla na zem a rehotala sa presne štyridsaťdeväť sekúnd, nemohla vydržať o sekundu dlhšie?